

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse, v právní věci **žalobce: N. H. D.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, 140 21 Praha, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.5.2015, č.j. MV-150751-3/SO-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14.5.2015, č.j. MV-150751-3/SO-2014, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 20.9.2014, č.j. OAM-4304-33/TP-2014, kterým byla podle ustanovení § 75 odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost o povolení k trvalému pobytu, neboť žalobce nesplnil podmínku trestní záchovalosti.

V žalobě žalobce uvedl, že mu byl v souvislosti s jeho odsouzením trestním příkazem Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 5. 2014, sp. zn. 27 T 109/2014, uložen toliko

peněžitý trest a trest zákazu činnosti na 14 měsíců. Žalovaný si však nevyžádal mezi podklady aktuální výpis z Rejstříku trestů platný ke dni vydání rozhodnutí, resp. ani žalobci neumožnil seznámit se podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), s podklady rozhodnutí, ačkoliv tato povinnost vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 70/2012. Tímto nesprávným postupem došlo k nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Dále žalobce zdůraznil, že ministerstvo nemůže pro nesplnění podmínky trestní zachovalosti zamítnout cizinci žádost o povolení k trvalému pobytu na území automaticky bez toho, aby důkladně posoudilo otázku přiměřenosti rozhodnutí. Odůvodnění prvostupňového rozhodnutí ani žalobou napadeného rozhodnutí neobsahuje žádné úvahy ve smyslu ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se nevypořádal s námitkami žalobce s tím, že s otázkou přiměřenosti se správní orgán I. stupně vypořádal dostatečně. Správní orgány zejména nezohlednily dobu pobytu žalobce na území, závažnost porušení zákona ze strany žalobce, ani to, že žalobce na území České republiky podniká, což je velmi podstatnou složkou soukromého života osoby. Samotná skutečnost, že žalobce má na území stále platné povolení k dlouhodobému pobytu, nemůže být důvodem toho, aby se správní orgán otázkou přiměřenosti rozhodnutí vůbec nezabýval. Většina cizinců žádajících o trvalý pobyt totiž má udělen již pobyt dlouhodobý. O dlouhodobý pobyt v důsledku odsouzení žalobce však přijde, což muselo být správním orgánům známo. Nepřiměřenost v nevyhovění žádosti o povolení trvalého pobytu shledal žalobce mimo jiné v tom, že žalobce sice řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu, ale míra ovlivnění alkoholem jen těsně přesahovala hranici 1 promile, žalobce žije na území České republiky dlouhou dobu a je přivyknut zdejšímu způsobu života.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. V řízení bylo prokázáno, že žalobce nesplňuje podmínku trestní zachovalosti a zamítnutí jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu bylo s ohledem na všechny okolnosti přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života. Pro posouzení trestní zachovalosti není podstatné, jaký trest byl žalobci uložen, podstatné je, zda má nebo nemá ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam o pravomocném odsouzení. Rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 70/2012 na věc nedopadá, neboť nedošlo ke změně skutkového stavu v průběhu řízení. Žalobce v průběhu řízení netvrdil ani neprokázal na své straně žádné okolnosti natolik výjimečné a zásadní, aby umožňovaly prominout nesplnění podmínky trestní zachovalosti. Spekulace žalobce o tom, zda mu bude prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu, nemohly být zohledněny.

Při ústním jednání konaném před soudem dne 13. 9. 2017 byla konstatována omluva žalovaného a právního zástupce žalobce, přičemž oba shodně uvedli, že souhlasí s projednáním věci v jejich nepřítomnosti.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je

nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z předloženého správního spisu soud zjistil, že dne 5. 3. 2014 podal žalobce žádost o povolení k trvalému pobytu. V průběhu správního řízení však byl žalobce trestním příkazem Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 5. 2014, sp. zn. 27 T 109/2014, který nabyt právní moci dne 1. 7. 2014, odsouzen pro úmyslný trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, k peněžitému trestu ve výměře 50 denních sazeb s výší denní sazby 450,- Kč a k zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu řízení motorových vozidel ve výměře 14 měsíců. Z tohoto důvodu byla jeho žádost zamítnuta.

Na případ dopadají následující relevantní ustanovení zákona o pobytu cizinců.

Podle § 75 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dále zamítne, jestliže cizinec nesplňuje podmínku trestní zachovalosti (§ 174).

Podle § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců za trestně zachovalého se pro účely zákona o pobytu cizinců považuje cizinec, který nemá ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu.

Podle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Soud se nejprve zabýval otázkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Ta dle žalobce spočívá v nevypořádání se s otázkou přiměřenosti rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce a nevypořádání se s odvolacími námitkami, které na nepřiměřenost poukazují. Soud konstatuje, že odvolání žalobce podané proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahuje námitky shodné se žalobou.

Jak vyplynulo ze žalovaným předloženého správního spisu a žalobou napadeného rozhodnutí (str. 4), žalovaný poukázal ve svém rozhodnutí na to, že otázkou přiměřenosti se správní orgán I. stupně zabýval (str. 2). Žalovaný stejně jako správní orgán I. stupně přihlédl k tomu, že rodinné vazby žalobce na území nemá a může i nadále pobývat a podnikat na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu, kterým disponuje. Dále žalovaný poukázal na závažnost jednání žalobce, při kterém mohl žalobce způsobit škodu na zdraví, životě nebo majetku, a nelze ho za něj odměnit vyšším pobytovým statutem. Jeho jednání rovněž svědčí o tom, že není zcela integrován, ačkoliv pobývá na území od roku 2008. V rodinném životě žalobce omezen nebude, protože na území České republiky nežijí žádní jeho rodinní příslušníci.

Vzhledem k výše uvedenému je zřejmé, že žalovaný se námitkami žalobce co do přiměřenosti dopadů rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců

zabýval a shledal, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je i z tohoto pohledu přiměřené. Soud úvahy žalovaného shledává dostatečnými k tomu, aby je mohl meritorně přezkoumat.

K námitce nepřiměřenosti žalobou napadeného rozhodnutí, tedy, že žalovaný nesprávně posoudil míru, rozsah a závažnost možných důsledků rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, soud vyšel z bohaté judikatury Nejvyššího správního soudu, jenž se otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého života cizince oproti veřejnému zájmu na trestní zachovalosti osob, jimž stát umožní na jeho území trvale pobývat, podrobně zabýval.

V rozsudku ze dne 1. 12. 2016, sp. zn. 9 Azs 253/2016, www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud konstatoval, že: „*Respektování a ochrana rodinného života spočívá v ochraně skutečných a trvalých rodinných vazeb, které má cizinec na území České republiky, přičemž zásahem do těchto vazeb by mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Výjimkou by pak mohl být například případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost vycestování.*“ Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 3. 2017, sp. zn. 4 Azs 7/2017, www.nssoud.cz, na základě recentní judikatury dospěl k závěru, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu by mohlo, v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práva a základních svobod, popřípadě čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, nepřiměřeně zasáhnout do stěžovatelova soukromého a rodinného života jen za velmi specifických okolností.

Soud upozorňuje, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu není samo o sobě dotčeno právo cizince na území České republiky pobývat. Dochází pouze k odeprání výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu. O jiných možných pobytových statusech žalobce nebylo rozhodováno. Přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu je z povahy věci mnohem méně intenzivní než přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu, neboť ve druhém případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2011, sp. zn. 7 As 112/2011, www.nssoud.cz). V posuzované věci jde o řízení zahájené na žádost, a v takovém případě nelze po správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, a to i pokud jde o nepřiměřenost tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života, pokud sám žalobce takové skutečnosti ani neoznačí (srov. rozsudek NSS ze dne 1. 12. 2016, sp. zn. 9 Azs 253/2016, www.nssoud.cz).

Ve správním řízení zůstal žalobce pasivní a k soukromému a rodinnému životu až v odvolání poukázal na to, že na území České republiky podniká, další specifické okolnosti, které by vyvracely úvahy správních orgánů o přiměřenosti dopadů rozhodnutí, neuvedl. Soud musí stejně jako správní orgány konstatovat, že podnikání žalobci umožňovalo i povolení k dlouhodobému pobytu, jímž žalobce v době rozhodování žalovaného disponoval. Co se týká dalších kritérií stanovených ustanovením § 174a zákona o pobytu cizinců, soud konstatuje, že žalobce přišel na území České republiky jako dospělá osoba ve věku 26 let za účelem podnikání, které mu bylo umožněno na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Ze správního spisu nevyplývá, že by na území České republiky měl významné sociální, ekonomické či kulturní vazby. Na druhou stranu žalobce spáchal úmyslný trestný čin, za nějž mu byly uloženy dva tresty, přičemž doba trestu zákazu činnosti v době rozhodování

žalovaného ještě neuplynula. Soud konstatuje, že dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce považuje ve shodě se správními orgány za přiměřený.

Poukazuje-li žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.7.2013, sp. zn. 4 As 70/2012, www.nssoud.cz, musí soud konstatovat, že na případ žalobce tento rozsudek nedopadá. Případ řešený Nejvyšším správním soudem byl specifický v tom, že v době mezi rozhodnutím správního orgánu prvního stupně a rozhodnutím odvolacího orgánu došlo k zahlazení odsouzení cizince za spáchání trestného činu a cizinec na tuto skutečnost před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolací orgán upozornil. Povinnost vyžádat aktuální výpis z Rejstříku trestů je vázána ke zjištění skutečností, které ukazují, že záznam v Rejstříku trestů již neodpovídá skutečnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2013, sp. zn. 1 As 54/2013, www.nssoud.cz). O takový případ u žalobce nejde, neboť ten netvrdil, že by u něj došlo ke změně zápisu v Rejstříku trestů, ani tomu nic ve správním řízení nenásvědčovalo.

K námitce, že žalovaný neumožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim, soud konstatuje, že žalovaný nebyl povinen seznamovat žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí a poskytovat mu možnost se k nim vyjádřit, neboť vycházel výlučně z podkladů, které opatřil správní orgán I. stupně, a sám žádné podklady nedoplňoval.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 13. září 2017

Mgr. Václav Trajer v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
G. Z.